

Zavart ez a túlsorduló érzelmesség, de nem löktem el magamtól, ott aludt el a vállamon. Arra gondoltam, hogy most valami szépet cselekedtem az életemben, és hogy Miklóssal mi ketten tényleg barátok vagyunk. Nem igen tudtam én odáig, hogy mi is a barátság. Csak néztem ki a nyári éjszakába és Miklós szuszogását hallgattam.

...Három hét múlva, augusztusban, Miklós kérésére elutaztunk a nagyszüleikhez, B-re. Még sosem voltam cigánytelepen, vagy ahogy ők mondják, a pérón. Szörnyű látvány volt a sok vályogból épített viskó, egymás hegyén-hátán. És a rengeteg szurtos-mocskos gyerek. Elszomorító volt. Miklóst kitörő örömmel fogadta mindenki, simogatták, csókolgatták, ahol csak érték. A nagyszülők, nagyon öreg emberek, járni is alig tudnak már. Rendes, tiszta kis házban élnek a péró szélén... Azt sem tudták, hogyan kedveskedjenek nekünk... Ebéd után sétálni mentünk. Alig néhány száz méternyire Miklóséktól, egy új építkezésen kötöttünk ki. Vasárnap lévén, álltak a bulldózerek, a földmarkoló gépek és a teherautók. Miklós csillogó szemmel magyarázta.

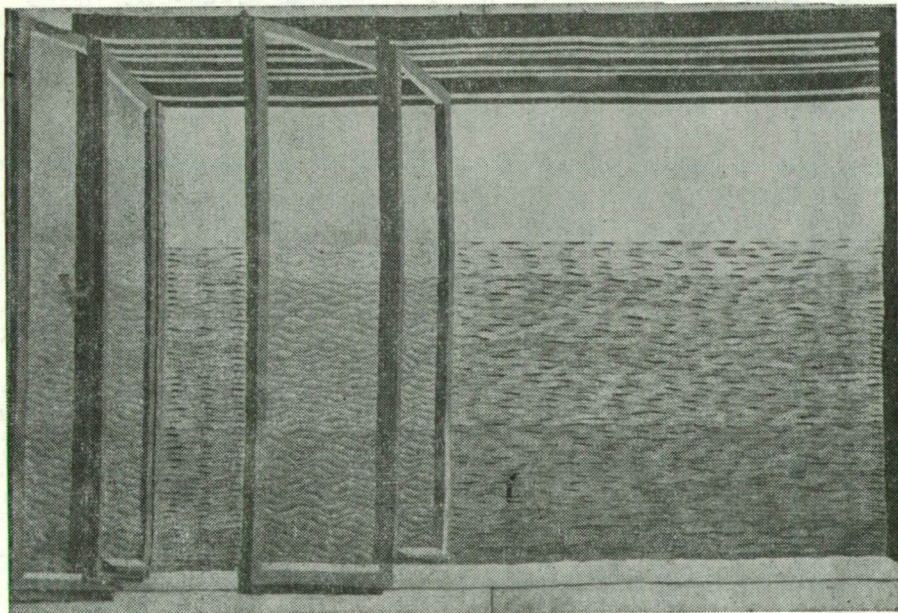
— Itt egy energiatelep épül... Elsőnek a központi épületeket húzzák fel... Mire leszerelek, már készen lesz. Idejövök vissza dolgozni, beszéltem a főmérnökkel. Klárit is idehozom, kapunk majd lakást is... — A péróra mutatott: — Ezt akkorra el-tüntetik a föld színéről, de a nagyszüleimet magunkhoz veszem, nem hagyom el őket...

Vakított a nap, meleg volt. És én minden szavát elhittem Miklósnak.

...Aztán nem így történt. Miklós meghalt. Mondtam már, a legrosszabbkor... A temetésén ott voltunk, a század nevében én búcsúztam tőle. Azt mondtam:

„Emlékedet megőrizzük, sohasem felejtünk el...”

Még nem búcsúztattam halott embert, Miklós volt az első... Sokat gondolkodom azóta is: valóban nem felejtjük el? Sohasem? Nem tudom.

HAJNAL GABRIELLA: KILÁTÁS ÉSZAKRA